

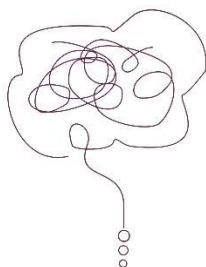
NA VIDĚNOU

Tomáš Rychetský

Na viděnou

Tomáš Rychetský

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 70. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Tomáš Rychetský
Obálka a grafika © Zuzi Maat
(Zuzana Válková)
Korektura a redakce: Martina Gomolová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 23022025
ISBN:

978-80-53031-22-6 epub
978-80-53031-21-9 mobi
978-80-53031-20-2 PDF

Anotace

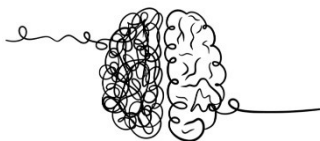
Robert a Silvie tvoří úspěšný a milující pár. Jejich štěstí však trvá pouze do chvíle, kdy jim do života vstoupí mladá a okouzující Gabriela. Mezi touto trojicí se rychle vytvoří silné pouto, Gabrielin záměr je však od samého začátku jasný. Robertova láska musí patřit jí, a jak se později ukazuje, je pro to odhodlaná obětovat cokoliv.

Jaký důvod k posedlosti mužem, jehož sotva poznala, však může mít?
Co zůstává utajeno v minulosti?

Je Gabriela skutečně ta, za kterou se vydává? Odhalí Robert se Silvii její děsivé tajemství?

Na tomto světě se dějí různé nevysvětlitelné události. Jeden z důvodů, proč nedojdeme vždy k logickému závěru, může být prostý fakt, že na pravdu ještě nejsme připraveni.

*Mému otci Martinovi.
Na viděnou, táto.*

Prolog

Dívka nemohla spát. Již po páté se převalila z boku na záda. Civěla do stropu, který v nepravidelných intervalech osvětlovaly blesky. Její nespavost nezapříčinily rušivé elementy v podobě kapek bubnujících o střechu, ani hromy ozývající se za okny. On byl ten důvod. On byl jediný, na co dokázala myslet. Stýskalo se jí. Tak strašně moc jí chyběl. Věděla, že ho má takřka na dosah ruky, přesto by měla zůstat v posteli a marně se snažit zapomenout? V hlavě jí zvonil alarm. Rozum jí opětovně nabádal, aby to nedělala. Tolik věcí se může pokazit, a pak už nebude cesty zpět. Srdce však mělo navrch. Vždycky tomu tak bylo. V kloubech na prstech jí zakřupalo, jak silně zatínala pěsti. Mezi zuby procedila hluboký nádech a v tom varovný tón utichl. Rozhodla se.

Rozsvítila lampu, odhrnula příkrývku a vyskočila na nohy. Přes růžové kalhotky si natáhla tmavé šaty, které ráno dostala darem na uvítanou. Potichu otevřela dveře pokoje a vykročila do chodby. Šlapala po špičkách a na cestu si svítila pouhým displejem telefonu. Věděla, že vedle spí on. Neměla sebemenší zájem o další kázání o tom, jak velikou chybu dělá. Rozhodnutí bylo na ní a on nemá právo jí bránit. Jak doufala, jeho peněženka ležela na botníku hned vedle klíčů od auta. Momentálně neměla žádné vlastní peníze a ty na cestu potřebovala. Mohla by si vypůjčit jeho vůz, ruce se jí však nervozitou třáslly a představa konfrontace s policejní hlídkou, která zastaví nezletilou dívku za volantem, ji příliš nevábila. Z kožené peněženky vytáhla několik bankovek vysoké hodnoty a s teniskami v ruce vyšla ven ze dveří.

Přivolaný taxík dorazil do vedlejší ulice o deset minut později. Uvnitř ji do nosu udeřila směsice potu a cigaret. Tmavovlasý muž s nadváhou k dívce podezíravě otočil hlavu.

„Do Těptína prosím. A co nejrychleji, jestli je to možný.“

Její slova ignoroval. „Rodiče o tom vědí?“

Protočila oči v sloup. „Tu máte a neptejte se.“

Muž se zamračil. Nabízený obnos několikrát převyšoval částku, kterou by si za takovou cestu účtoval. Jeho váhání definitivně rozptýlil nádhavek v podobě Masaryka.

Půl hodiny poté se špatným svědomím opustil taxikář dívku na požadovaném místě. Dívce netrvalo dlouho najít jeho dům. K jejímu zklamání se uvnitř nesvítilo. Jako první ji napadlo, že má zatracený pech a on prostě není doma. Stejně tak dobře už ale mohl spát, byla již téměř půlnoc. Nechtěla, respektive nemohla, s ním mluvit. Ne teď. Veškeré plány a naděje, které se jí za posledních čtyřadvacet hodin zrodily v hlavě, by přímým kontaktem patrně ohrozila. Stačilo jí ho jen vidět. Na vlastní oči se přesvědčit, že tohle celé není pouhý sen.

Přelezla zamčenou branku a tiše jednou kolem dokola obešla dům. Doufala, že někde uvnitř spatří světlo. Když se tak nestalo, rozhodla se nakouknout do každého okna v přízemí. Naděje ji začala opouštět, když ani ve třetím z nich nezahlédla v šeru žádný pohyb. Přidala do kroku. Chlad mokrých šatů lepících se jí na tělo téměř nevnímala. Vzadu za domem vystoupala po schůdkách na dřevěnou terasu. Přistoupila k bližšímu ze dvou oken a v tom se zarazila. Srdce jí bilo jako běžci v cílové rovince, když nedaleko před sebou spatřila mužská záda. Byl to on. Byla si tím jistá. Postava se jí ve tmě ztratila, proto se dychtivě nalepila nosem na sklo a snažila se ho opětovně zaznamenat. Za dívčinými zády se zaoblyšsko. Interiér místnosti se na okamžik rozzářil a v tu chvíli se dívka naděje naplnila. Stál zády k ní, byl zcela nahý. Dívčina euforie trvala celé tři sekundy, dokud nezaslechla hlas. Chvíli jí trvalo, než si plně uvědomila, že hlas nepatří jemu, ani jí samotné. Byl tu někdo další. V panice sebou škubla a v tom udeřil další blesk. V krátkém, leč zcela jasném, světle dívka spatřila ženu. Nahou ženu klečící na čtyřech na posteli přímo před ním. Dívka strnula. Nedokázala se pohnout, dech se jí zastavil. Děsivé obrazy toho, co vše by se mohlo právě v tuto chvíli přihodit, se jí v hlavě objevovaly už od rána. Tento mezi ně však nepatřil. Na tohle připravená nebyla.

Žena v domě znovu zasténala, zároveň s tím dívka vytryskly slzy z očí. Při dalším záblesku se domem rozlehl vřískot. Nejednalo se však o vyvrcholení ženina milostného aktu. Dívka byla natolik v šoku, že skutečnost, že se hlavy obou postav obrátily k ní samotné, si uvědomila, až když se v místnosti rozsvítila lampa. Nepohnula se. On, kterého nade všechno toužila spatřit, stál nyní přímo naproti ní a ohromně ji pozoroval. Nebýt mezi nimi tlusté sklo, mohla by se ho dotknout pouhým natažením ruky. Ohromnou vlnu lítosti a zklamání, která dívku doslova

paralyzovala, nyní vystřídal vztek. Dívčina nenávist však nebyla mířena na něj. K zuřivosti ji doháněla žena s ustrašeným výrazem zabalená v peřině, opírající se o stěnu ložnice kus za ním.

Náhle se pohnul a zmizel kdesi ve dveřích. Dívka dobře věděla, že pokud zůstane stát na místě ještě pár vteřin, bude mu čelit osobně bez překážky mezi nimi. Ani na to nebyla připravená. Otočila se a dala se do běhu. Utíkala dlouho. Na kraji vesnice zamířila přes pole k lesu. Když se dostala až tam, musela se zastavit. Stála na hraně skalnatého srázu. Temnota v hloubce pod ním ji zvláště přitahovala. Zdejší okolí neznala, nicméně fakt, že zabloudila přímo sem, se jí nezdál nahodilý. Dívku napadlo, že zde by mohla její cesta končit. Pouhý krok vpřed by vedl ke konci jejího utrpení. Tak snadné. Ve chvíli, kdy se ten nápad v její mysli začal jevit jako jediné možné východisko, se za jejími zády ozval rázný hlas: „To stačí.“

Otočila hlavu. Na krátký okamžik dívku napadlo, že kus od ní stojí právě on. Sledoval ji, jak utíká od jeho domu a vydal se za ní. Nebylo tomu tak. Vysoká, dobře známá postava stála vzpřímeně a pozorovala dívku s klidem ve tváři jako obvykle. Déšť mu stékal po drahém obleku, jeho jinak téměř šedé vlasy vypadaly ve tmě černě. Nebyla překvapená jeho náhlým zjevením. Zнала dobře jeho schopnosti. Znovu se zadívala do temnoty pod sebou. „Jdi pryč.“

Zavrtěl hlavou. „Jestli si nechtěla, abych tě sledoval, měla si mi krom peněz vzít taky klíče od auta.“

Dívka mlčela.

„Tohle není cesta, kterou se máš vydat.“

Ušklíbla se. „Své si mi už řekl. Víš, že bez něj nemohu pokračovat. Je po všem.“

Čekala, že znovu uslyší věty jako „Bude nejlepší držet se zpátky a začít nový život.“. Mýlila se.

„Netušil jsem, že se tak snadno vzdáváš.“

Překvapeně na něho pohlédla. „A co mám podle tebe dělat? Víš, co jsem za tím oknem viděla?“

Přikývl. „To nic neznamena.“

Zamračila se. „Ještě ráno si mě od toho zrazoval.“

„Ano,“ přisvědčil prostě, „To, po čem paseš je riskantní a hloupé. Asi ti už došlo, že s mou podporou v této věci nemůžeš počítat. Zrovna tak

ale došlo i mě, že tě od tvého záměru nedokážu odvést. Jediné, co pro tebe mohu udělat, je dát ti radu. Bojuj. Bojuj, ale buď extrémně opatrná. Víš dobře, co tím myslím.“

Dívka nejspíše zavrtěla hlavou. „Ale jak mám bojovat? Podívej se na mě. Copak takhle něco zmůžu?“

Šibalsky pozvedl obočí. „V tom je přeci tvá síla. V tomto stavu nezůstaneš dlouho. Již nyní se dívám na velice přitažlivé děvče. Věř mi, tímhle nic nekončí.“

Náhle pochopila. Měl pravdu. Uvědomila si, že má mnoho zbraní, které ve své snaze může použít. Bude muset být trpělivá a bude muset čekat. Bylo to však možné a to jí stačilo.

Natáhl k ní ruku.

Tvář se dívce znovu pokřivila vztekem, když jí na mysli vyvstal obraz nahé ženy v jeho ložnici. Jako by šlo o pouhý film promítaný přímo před ní. Držel jí za boky a tvrdě přirážel. Prsa se jí rytmicky pohupovala v prostoru. Tón, kterým hlasitě sténala, se dívce v hlavě přehrával stále dokola jako nekonečná smyčka. Netušila, o koho jde, neznala její jméno, přesto si však byla jistá, že ji nenávidí až do morku kostí. Přijala nabízenou dlaň a s nově nabitým odhodláním ustoupila od srázu.

„Má pravdu.“ pomyslela si. „Tímhle nic nekončí. Naopak. Tímhle hra teprve začíná.“

ČÁST PRVNÍ

SRPEN 2020

Kapitola 01

Robert

Jsem skoro doma. Konečně. Míjím značku s nápisem „TĚPTÍN“, tedy názvem vesnice nedaleko od Prahy, kde bydlíme. Projíždím centrem skládajícím se z malé kapličky a nepříliš vábného zeleného rybníčku. Na kraji vesnice uhýbám doprava do ulice, kde už vidím náš dům. Za normálních okolností bych s autem zajel do garáže, dnes však schválně zaparkuji kus od domu. Náhle mě udeří vlna odporného vedra. Fuj. Potlačím nutkání zalézt si zpět o auta, do klimatizovaného prostoru. Z kufru vytahuji kytici růží a chvíli poté se plížím podél baráku dozadu na zahradu.

V poslední době na sebe se Sil nemáme moc času. Jsem pořád v práci, často i o víkendech. Ve společném volnu pracujeme okolo domu, navštívujeme příbuzné a jen výjimečně si uděláme nějaký čas sami pro sebe. Za pět let našeho vztahu jsme byli jen dvakrát v Řecku u moře. Jednou za rok jedeme na týden na chatu do Alp. Toť vše. Do společnosti jsme nevyrazili už ani nepamatují. Je čas s tím skoncovat. Pokud to bude znamenat změnu zaměstnání, tak ať. Ty moje služby mi už stejně lezou na nervy.

Oproti mně má Sil jako zubařka mnohem více volného času. V budouvě, kde provozuje soukromou ordinaci, se tento týden maluje. Je tím pádem doma a já toho hodlám využít. Vybral jsem si dluh u kolegy Kryštofa, za kterého jsem mnohokrát zaskakoval, takže dnes mám půl dne volna i já. Kytice a můj nečekaný zjev bude pouze předehra, hlavní číslo přijde až večer.

Vzadu za domem je terasa a vchod do ložnice. Uvnitř si sundávám boty, abych nedělal rámus. Poslouchám, zda neuslyším nějaký zvuk, který by mi napověděl, kde se Sil v domě nachází. Ticho. Opatrně vcházím do chodby. Dveře od koupelny jsou pootevřené a je odtamtud slyšet tekoucí voda. Domem se rozléhá vůně pečeného masa. Představoval jsem si to tak, že se vkradu do kuchyně, kde Sil bude vařit oběd. Zezadu jí zakryju oči, ona se poleká, a když se otočí, uvidí mě s tou kyticí. Teď se ale naskytl mnohem lepší scénář.

Svlékám se do naha, oblečení nechávám pohozené tam, kde ze mě spadlo. Vstupuji do koupelny. Místností se rozléhá pára od horké vody. Za sprchovým závěsem rozeznávám nahou ženskou siluetu. Sil stojí zády ke mně a já cítím, jak tvrdnu. Ve sprše jsme sex neměli už dlouho. Jsem natěšený jako puberták. Přistupuji blíže, kytici pozvedám do úrovně prsou a pravou rukou prudce odhrnuji závěs.

„Překvapení!“ zvolám s nadšením, ale jen co ta slova pronesu, ztuhnu. Než si stačím uvědomit, co je špatně, neznámá žena se ke mně otáčí, vytřeští oči a vykřikne na celý dům. Civím na ni jako pitomec, načež se krev z mé chlouby zase odebere zpět tam, odkud přišla. Žena se instinktivně zahaluje závěsem, ještě předtím mi ale uštěďruje ránu pěstí do obličeje. Zavravorám a padám zadkem na podlahu, pravým loktem narážím do poličky s kosmetikou.

„Co se tu proboha děje?!“ ozve se okamžik poté ze dveří koupelny. Zvedám bolavou hlavu a spatřím Sil, jak nevěřícně hledí na dvě nahé osoby v koupelně. Nikdo nic neříká, v tom mi dochází celá situace. Snažím se vykoktat nějaké vysvětlení, můj smysl pro humor ovšem zasazuje vítěznou ránu a já se musím držet, abych se nerozchechtal, přičemž si kyticí zakrývám rozkrok. Vidím, že Sil, jež má od narození zdravý důvtip, si rychle domýšlí, jaká scéna se zde odehrála.

„Proboha.“ pronese, cuknou jí koutky a dlaní se chytá za ústa. Jediný, komu to nepřijde vtipné, je žena zabalená ve sprchovém závěsu. Ve snaze ukončit trapný incident, hází po mě Sil první ručník, který se jí namane a gestem mi naznačuje, ať laskavě vypadnu z koupelny. Ztěžka se zvedám a opouštím místnost, na chodbě ještě sbírám své oblečení. V ložnici si sedám na postel, do smíchu mi už ale není. Při oblékání slyším z koupelny, jak Sil konejší onu mladou slečnu.

„Moc se ti omlouvám Gábi, je mi to hrozně trapný. Myslel si, že jsem, že jsem v koupelně já. Asi mě chtěl překvapit.“

„Nic se nestalo. Jen jsem se lekla. Já ... nechtěla jsem ho praštit. Musím se mu omluvit.“ říká na to, jak už teď vím, žena jménem Gabriela. Po jejich slovech se mi trochu uleví.

„Ty? On by se měl omlouvat.“

„Není proč, šlo jen o omyl. Ale jednou z toho bude vtipná historka.“

Obě se smějí.

V tom mi to dochází. Gabriela, no jasně! Už vím, o koho jde. Nová sestra, kterou Sil nedávno přijala k sobě do ordinace. Když jsem se Sil mluvil před pár hodinami po telefonu, oznámila mi, že je na čase, aby konečně shodila přebytečná kila, a že za tento podnět vděčí právě Gabriele, která se fitness věnuje. Ale neříkala nic o tom, že ji pozve k nám domů. U všech rohatých, děsný trapas. Napadá mě, jestli bych se neměl raději vytrátit. Špatný nápad. Být za idiota je jedna věc, ale ukázat se navíc jako zbabělec? Oblečený si sedám zpět na postel a přemýšlím. Musím tam jít. Co mám ale říct?

„Hádám, že tohle je pro mě.“

Trhnu sebou. Sil stojí ve dveřích do ložnice a přičichá k růžím. S pobaveným výrazem si mě prohlíží.

„Ne, přinesl jsem kytky nahé ženě v naší koupelně, o které jsem nevěděl, že tu bude.“

Bez mrknutí oka ke mně přistoupí, sehne se a políbí mě na tvář.

„Díky, krásně voní.“

„Hmm. Nemáš zač,“ řeknu poníženež a dále mlčím.

„O nic nejde zlato. Znáš Gábinu jen chvíli, ale je fajn holka a podle mě má pochopení. Teď se seber a pojd' se mnou, představím tě, jak se sluší a patří.“

Její rodičovský tón nechávám bez komentáře. Můžu být rád, že celou věc bere s nadhledem. Následuji ji do kuchyně a ani nedutám. Gabriela tu ještě není. Sedám si ke stolu a Sil mi na oko pokládá pytlík s mraženou zeleninou. Studí to a bolí zároveň. Na takovou křehotinku má Gabriela slušnou ránu. Sil prostírá k obědu. Vůně masa zintenzívněla, jak oddělila horní část pekáče od spodní. Mladá hnědovláska přichází a já pozoruji, jak se mi nervozitou třesou ruce.

„Mmm, tady to ale krásně voní,“ prohlásí s úsměvem, jako by se prve nic nestalo.

Pokusím se o smích, vydám ale ze sebe jen jakýsi skřek, čímž se opět dostávám na první stupínek trapnosti.

„Měla bych vás představit. Tohle je Gabriela, má nová posila v práci a tohle je můj přítel Robert, se kterým jsi už měla tu čest.“

Zrudnu. Podívám se na svou přítelkyni a očima ji proklínám. Škodolibě se ušklíbne a odchází připravovat jídlo k lince. S Gabrielou Silviina poznámka ani nehne.

„Těší mě,“ pronesu provinile a potřese si rukama.

„Opravdu se moc omlouvám, hrozný trapas.“

Její následný smích působí upřímně. „Taky tě ráda poznávám, a zatím se už netrap. Aspoň vidím, že se s tebou Sil nenudí.“

„To rozhodně ne,“ souhlasí Sil, zatímco nandává jídlo na talíře.

Znovu si přiložím mražený pytlík na oko.

„Bože, neublížila jsem ti?“

Zavrtím hlavou. „Budu dobřej, zasloužil jsem si to. Musím ale uznat, že rány rozdávat umíš.“

S úsměvem přikývne. „Snažím se posilovat. Měla by si to taky zkusit Sil.“

„Proboha ne. Pak mě bude mlátit doma ještě ona,“ pokusím se o vtip, jenž se o vteřinu později ukazuje jako úspěšný. Všichni se smějeme a atmosféra se konečně uvolňuje.

Sil položí talíře na stůl, usedne a sraští čelo. „Takže?“

„Takže co?“ zeptám se, když mi dojde, že otázka byla mířena na mě.

„Čekám, kdy mi vysvětlíš, co tu děláš? Máš být přece v práci.“

„Pravda, málem bych zapomněl. První část překvapení se mi nepovedla, tak snad ta druhá dopadne líp.“

Obě se na mě zvědavě podívají. Z kapsy vytahuji dva lístky. „Je na čase si po dlouhé době udělat trochu času pro sebe.“

Zmateně si mě prohlíží. Když si přečte text vytištěný na lístcích, vykulí oči. „Plavba večerní Prahou na lodi Lužnice? Páni! Čím jsem si to zasloužila?“

Odpovím jí obejmutím, přičemž mi nadšeně děkuje. Pohledem zavádím o Gabrielu. Vypadá trochu zaraženě. Nehybně sedí a pozoruje talíř před sebou. Vzápětí se její výraz opět promění v ten kouzelný úsměv, který je mi zvláště povědomý.

„To je romantika,“ řekne a zatleská. „Koukám, že to málo, co jsi mi o Robertovi prozradila, se zakládá na pravdě.“

Pohlédnu na Gabrielu. „Zajímavé. Vy si o mě povídáte?“

„Jen v dobrém samozřejmě.“

Sil šibalsky pozvedne obočí.

Pouštíme se do jídla, na které se nám všem už sbíhají sliny. Před sebou máme hovězí pečení a zeleninový salát s česnekovým dresinkem. Maso se doslova rozpadá na jazyku. Sil je znamenitá kuchařka. Oba jí jídlo

chválíme, pak nějakou dobu sedíme mlčky. Nenápadně pokukuji po Gabriele. Nemohu si pomoci. Je opravdu kus. Tak půvabnou holku jsem dlouho neviděl. Je o něco vyšší než Sil, řekl bych tak metr osmdesát. Má rovné hnědé vlasy, dokonale vypracovanou štíhlou postavu. Prsa má pevná, něco mezi dvojkama a trojkama, o čemž jsem se přesvědčil na vlastní oči v koupelně. A ty dlouhé nohy, jako modelka. Nejvíce mě však přitahují její oči. Jsou velké, výrazné a v nich zasazené kaštanové panenky tékající po místnosti, jako by byla z něčeho nervózní. Pokud tomu ale tak je, dobře to skrývá, protože na venek vypadá uvolněně. Někoho mi připomíná. Určitě jsem se s ní už setkal.

„Neviděli jsme se už někde?“ nedá mi to.

Dožvýká sousto a pousměje se. „Máš dobrou paměť.“

Sil se zatváří překvapeně, ale nic neříká.

„Asi před rokem jsi mi dával do kupy koleno.“

Zamyslím se. Ano! Opravdu. Já věděl, že ty oči odněkud znám!

„Zlomená česka,“ říkám prostě, Gabriela přikyvuje.

„Správně. Spadla jsem, když jsem jezdila po parku na bruslích. Zírám, že si to pamatuješ.“

Když mě nenapadne vhodná odpověď, raději si do pusy strkám lžiči salátu.

„Když jsme u toho, nechceš se jet někdy projet se mnou Sil? Může to vypadat nezáživně, ale opak je pravdou.“

„Na bruslích?“ podívá se Sil a chvíli váhá. „I když vlastně proč ne? Kouknu se po nějakých na internetu.“

Jsem ohromen, jaký zájem má poslední dobou Sil o sport. Nejprve běhání, pak fitness, teď ještě brusle. Gabriela má na ni očividně velký vliv. Zajímalo by mě, jestli jí jde skutečně o zdravý životní styl, nebo se chce spíše v tomto směru vyrovnat své nové kolegyni. Třeba s ní ale jen ráda tráví čas. Každopádně tato její nová stránka je pro mě velkou novinkou, protože co Sil znám, nikdy na pravidelný pohyb nebyla. Od chvíle, kdy Gabriele dala práci, tráví s ní hodně volného času. Ne, nevádí mi to, naopak rád vidím, že má kamarádku. Na přátele totiž Sil neměla v životě zrovna štěstí. Jedna takzvaně dobrá kamarádka jí přebrala dlouholetého přítele a druhá se odstěhovala do Ameriky v období, kdy bylo Sil nejhůř. Krom mě potřebuje i někoho jiného s kým si může popovídat a zažít kus zábavy.

„Brusle na internetu nekupuj. Věř mi, bude lepší zajít do kamenného obchodu. Je třeba si je zkusit a zjistit, jestli ti sedí. Ráda ti s výběrem pomůžu.“

„Tak fajn, děkuju,“ souhlasí Sil, její entuziasmus se zdá být upřímný.

„A co ty, Roberte, půjdeš do toho s náma?“

„Díky Gabrielo, ale...“

„Prosím, řikej mi Gábi.“

„Dobrá tedy, díky Gábi,“ opravuji se přechoťně, „ale já si raději zahraju tenis. Mimochodem co tvé koleno? Vše v pořádku?“ vracím se k předchozímu tématu.

„V naprostém. Máš zlaté ruce, Roberte.“

Usměji se. „To rád slyším.“

Po jídle pomáhám Sil sklidit nádoby ze stolu a naskládat ho do myčky. Po vzájemné domluvě naleji tři sklenky bílého vína, které si jdeme vypít ven na terasu. Je tu krásně a především klid. Schválně jsem postavil dům mimo Prahu. Daleko od nekonečného davu lidí a ustavičného kraválu všude kolem. Musím uznat, že ta nová sedací souprava na terasu, kterou jsme nedávno koupili, je opravdu pohodlná, ačkoliv jsem i nadále přesvědčen, že červená se sem esteticky nehodí. Na krátko zavírám oči, nadecuji se čerstvého vzduchu a dovoluji slunci, aby mě v tento teplý srpnový den hrálo do obličeje.

„Takže Gabrielo, pardon Gábi, proč sis vybrala místo sestry v zubní ordinaci?“

Zatímco zvažuje odpověď, odkašle si a několik pramínek vlasů si zasune za ucho.

„Vystudovala jsem zdrávku. Když jsem se rozmýšlela, na kterém oddělení bych chtěla pracovat, tahle volba mi přišla zajímavá. Nemyslím, že by to bylo zrovna cílené. Studovala jsem potom ještě dva roky na zubní instrumentářku. Navíc Sil dobře platí, a už po těch pár týdnech vím, že mě ta práce baví.“

„Chápu. Sil říkala, že jsi čtyři roky pracovala jako zubní asistentka někde ve východních Čechách.“

Přikyvuje.

„Když vezmu v potaz tvé studium obou škol, potom ta praxe, muselo by ti být tak dvacet pět nebo více let. Mě ale připadáš, neuraž se prosím, vzhledově tak na dvacet maximálně.“

„Vypadá hodně mladě, že jo?“ zapojuje se do rozhovoru Sil.

„Vlastně jsem se ještě dva roky věnovala modelingu, ale to se neodehrávalo podle mých představ. Nedávno mi bylo dvacet osm.“

Zatvářím se ohromeně. Nesmysl, jí nemůže být tolik. Nebo snad ano?

„Tolik bych ti určitě nehádal. Nejsi tedy o moc mladší než Sil, jak jsem se původně domníval.“

Sil mě plácne přes rameno.

„Chceš snad říct, že vedle Gábiny vypadám jako nějaká stará rašple?“

Gabriela se směje a já si pozdě uvědomuji, jak má poslední poznámka vyzněla.

„Nic takového jsem tím samozřejmě říct nechtěl, ale když jsem teď Gábinu poznal, napadlo mě, že je zvláštní, že jsi přijmula absolventku.“

„No promiň,“ brání se tentokrát Gábina a já si připisuji další krok vedle. „Vypadám snad jako nějaké pískle bez špetky zkušeností?“

V rozpacích se chytám dlaněmi za hlavu. Holky se na sebe, na oko uraženě, podívají, pak vyprsknou smíchy.

„Pardon. Uznávám, že mé vyjadřovací schopnosti dnes pokulhávají.“

„Jen si z tebe utahujeme. Vypadám o dost mladší, a v životě jsem s tím měla už mnohokrát komplikace. Kupříkladu ještě nedávno po mě servírka v baru chtěla občanku, když jsem si objednala víno.“

„Taky jsem nevěřila, že je Gábině tolik, kolik tvrdí, že jí je, když přišla ke mně na pohovor,“ dodá Sil a dopijí poslední doušek vína ve sklenici.

Natahují se s láhví, že ji doleji, gestem mi však naznačuje, že už si nedá.

„Prostě to tak je. Docela mi to komplikuje život,“ vysvětluje Gabriela, přičemž i ona odmítá nabízený nášup alkoholu.

„Nic si z toho nedělej, Gábi, co já bych za to dala, kdybych vypadala mladší, než jsem.“

„Vypadáš skvěle, zlato.“

Sil mi dá pusku na tvář. Chvilí nikdo nic neříká. Gabriela dopijí víno, poděkuje za výborný oběd a oznamuje nám, že už půjde.

„Někam spěcháš?“ ptá se Sil rozmrzelým tónem.

„Musím si ještě něco zařídit ve městě. Navíc Robert si kvůli tobě vzal volno, nechám vás užít si společný den.“

Sil kamarádku ujišťuje, že ještě nemusí chodit pryč. Gabriela taktně reaguje tím, že se uvidí zítra. Poté mi podává ruku se slovy, že mě ráda

poznala, odpovídám, že já jí taky, za což mě naposledy obdařuje svým uhrančivým úsměvem.

Sil se nabízí, že jí vyprovodí, poté obě odchází. Na krátkou chvíli se mi naskytuje možnost pokochat se Gabrieliným odzbrojujícím pozadím, vyrýsovaným v přiléhavých, bílých šatech, které decentně odhalují tanga pod nimi. Vzhlednu akorát včas, kdy mi mladá kráska věnuje poslední, řekl bych až koketní, úsměv, než se mi definitivně ztratí z očí ve dveřích. Zvláštní. V její přítomnosti se cítím... Jak vlastně? Rozhodně jinak než ve společnosti mladých pacientek v ordinaci. Občas se stává, že se mnou některá z nich bez rozpaků flirtuje, což mi přijde úsměvné a dětinské. Taková žena se mi obvykle z paměti vytratí ve chvíli, kdy odejde. Gabriela je ale jiná. Něco mi říká, že tuhle holku z hlavy jen tak nedostanu.

